

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 28 Σεπτεμβρίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Έτος ΙΔ'. Ἀριθ. 322 Τυχὴ Θέλλου Δοχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΤ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Σ.
Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ ἡμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΔΙΑΤΙ "ΩΣ ΜΗ ΓΕΝΟΜΕΝΗ,,

Διηυθετήθη ἡ διένεξις εἰς τοὺς κόλπους τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας μεταξὺ τῆς ομάδος τῶν ἑπτὰ καὶ τῆς ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ομάδος! Ὁ τρόπος ὅμως διὰ τοῦ ὁποῦ διηυθετήθη δίδει τὸ μέτρον τῆς βαθυτάτης κρίσεως, ἥτις διαβιβρώσκει ἐπικινδύνως τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τοῦ τόπου!

Καὶ ἐν πρώτοις ἡ διευθέτησις αὐτὴ δὲν ἔχει τὴν μορφήν καὶ τὸν χαρακτῆρα κανονικῆς λύσεως τοῦ ἀνακύψαντος τὴν 7ην Ἀπριλίου σοβαροῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος!

Ἀπλῶς ἱκανοποιήθησαν αἱ ἐκατέρωθεν φιλοτιμίαι. Ἡ πολὺκροτος συνεδρίασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 7ης Ἀπριλίου ἐχαρακτηρίσθη «ὡς μὴ γενομένη»!

Διατί ὅμως;

Διότι οὐδεμία τῶν ἀντιμαχομένων ομάδων εἶχεν τὴν ἠθικὴν δύναμιν νὰ ἀναμετρηθῇ μετὰ τὴν θλιβεράν καὶ ἀθλίαν Ἐκκλησιαστικὴν πραγματικότητα τοῦ τόπου μας!

Οὐδεμία ἐκινήθη ἐξ ἐλατηρίων ἀνωτέρων, σχέσιν ἐχόντων μετὰ τὸ κύρος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τὸ κράτος τῶν ἱερῶν αὐτῆς κανόνων!

Ἐὰν οἱ ἑπτὰ ἐπίστευον, ὅτι τὸ κίνημά των ἦτο ἀναγεννητικὸν καὶ ἐπομένως μετὰ τὴν στάσιν των προήσπιζον τὴν ὁσημέραι ἀτονοῦσαν αἵγλην τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐὰν ἦσαν βέβαιοι, ὅτι ἴστανται ἐπὶ ἐδάφους τῶν Ἱερῶν κανόνων, διατί νὰ θεωρήσουν «ὡς μὴ γενομένην» τὴν συνεδρίασιν ἐκείνην, ἥτις ἐνδεχομένως θὰ ἔφερε λαμπρὰ ἀποτελέσματα;

Ποῖαν σημασίαν δύναται νὰ ἔχῃ διὰ τὰ ὕψι-

στα συμφέροντα τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ Διοικητικὸν σχῆμα μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἐφοβήθησαν μήπως θίξουν;

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ καταστῶσιν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Ἀμβρόσιοι, Ἀθανάσιοι, Χρυσόστομοι, Φώτιοι, διατί ἐπροτίμησαν τὴν διαιωνισιν μιᾶς ἀθλιότητος, τὴν ὁποῖαν οἱ ἴδιοι κατήγγειλαν;

Μήπως τὰ κίνητρά των ἦσαν προσωπικά, ἀνθρωποπαθῆ; Μήπως ὑπὸ τὸ κίνημα ἐκάλυψαν μικροφιλοδοξίας;

Τότε ὅμως διατί νὰ ἀποδεχθῇ ἡ ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὁμάς νὰ χαρακτηρισθῇ «ὡς μὴ γενομένη» ἡ συνεδρίασις τῆς 7ης Ἀπριλίου;

Λαμπρὰ εὐκαιρία νὰ ἀπογυμνώσῃ τοὺς ταραξίας, νὰ τοὺς ἀπομονώσῃ ἠθικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς νὰ ἀποδείξῃ τὴν συνωμοσίαν των κατὰ τῶν κανόνων καὶ τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ὑποχρεώσῃ αὐτοὺς νὰ ζητήσωσιν συγγνώμην!

Δὲν εἴμεθα φιλέριδες καὶ ἀρκετὰ ἐλυπήθημεν διὰ τὸν διασυρμὸν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου!

Ἀκριβῶς ὅμως δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ χειροτέρα λύσις ὑπῆρξε ἡ ἀπόπειρα διαγραφῆς τῆς 7 Ἀπριλίου ἐκ τῆς ἱστορίας!

Ἀκάλυπτος ἡ Ἐκκλησία ἐναντι τῶν ἐχθρῶν της καὶ ἡ πρόχειρος ἐξήγησις εἰς τὰ στόματα τῶν ἀσεβῶν διὰ τὴν λυπηράν διένεξιν θὰ εἶναι: «παπαδοκαυγάδες»!

Ἐν εἶναι τὸ βέβαιον συμπέρασμα ἐκ τῆς δόλης αὐτῆς περιπετείας ἔνοχος ἔνοχον οὐ

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ;

Δὲν πρέπει ν' ἀποκρύψωμεν, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι εἰς τὰς σημερινὰς στιγμὰς ὁμοιάζουν ὡς ἡμιπαράλυτοι ἀντιμετωπίζουν μὲ τὴν πλῆθος, μὲ τὴν ραθυμίαν καὶ ἀτονίαν τὰ πάντα, ὥστε νὰ εἰσπράττουν συνεχῶς ἥττας. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν ἔχουν ἐπίγνωσιν τοῦ κινδύνου ὅτι ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν καταστροφὴν.

Διὰ τὴν καταστροφὴν ; Μήπως πρόκειται περὶ ὑπερβολικοῦ ἐκφραστικοῦ σχήματος ;

Ἀλλὰ τότε τί εἶναι αὐτὸ ποῦ γκρεμίζεται μὲ πάταγον γύρω μας ἀπὸ τοὺς δυναμιστάς, τοὺς μασῶνους δηλ. τοὺς χλιαστάς, τοὺς προτεστάντας καὶ τοὺς ἀθέους ;

Ἄς μὴ γινώμεθα ὑποκριταί. Γνωρίζομε καλὰ τὴν σημασίαν τῶν καιρῶν μας.

Γύρω μας ὁργιάζει ἡ ἐξοφορικὴ ἔπαρσις μὲ χίλια πρόσωπα. ἔχει ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλὰς θέσεις τοῦ κράτους, ἔχει κερδίσει ἐπισκόπους, ἔχει εἰσορμήσει μέσα εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν μορφὴν τῶν διήθεν χριστιανικῶν ὁργανώσεων.

Δι' ὅλους αὐτοὺς ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι καθυστερημένη πρέπει νὰ παραμερισθῇ, νὰ τεθῇ εἰς τὸ μουσεῖον καὶ νὰ προχωρήσωμεν εἰς νέα σχήματα.

Καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποκρύψωμεν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κάμνουν τόσον καλὰ τὴν δουλειάν τους, ὥστε νὰ ἐλπίζουν, ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃ ἡ κατάστασις αὕτη, θὰ κερδίσουν τὴν μάχην.

Ἐ, λοιπὸν μάλιστα. Θὰ τὴν κερδίσουν τὴν μάχην ἂν.....

Ἄν οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες δὲν καταλάβουν τὸν κίνδυνον καὶ δὲν πράξουν τὸ συντομώτερον τὸ χρήσιμον.

Ἐδῶ εὐρίσκεται ἡ λύσις.

Τὴν δραστηριότητα τῶν ἀντιχριστῶν δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν καταρασθῇ. Πρέπει νὰ καταρασθῇ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ὀρθοδόξων. Οἱ πρῶτοι δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ τὸ ἀντιχριστιανικὸ πνεῦμα τοὺς ὑπαγορεύει. Οἱ ὀρθόδοξοι ὁμῶς κάμνουν ἐκεῖνο ποῦ ἡ πίστις των ἀπαιτεῖ ; Ὅχι.

Ἡ παράλυσις λοιπὸν ὑπάρχει. Βλέπετε σήμερον τὸν Ἕλληνα ὀρθόδοξον καὶ εἶναι ἓνα ἄβουλο ὄν.

Ἀρκεῖται νὰ ἐπιτελεῖ τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα καὶ πλέον οὐ.

Οὐδέποτε ἐμπλέκεται εἰς μάχην μὲ τὴν αἵρεσιν, μὲ τὴν κακοδοξίαν, οὐδέποτε κάμνει ἀγῶνα.

Ἀλλὰ τέτοια πίστις δὲν εἶναι πίστις. Ὅταν δὲν

ποιεῖ.

Καὶ εἶναι ὅλοι ἔνοχοι, οἱ ἔχοντες τὸ ἐγκόλπιον καὶ τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔπαυσαν νὰ ζῶσιν τὸν ἅγιον ἐνθουσιασμόν τῆς πίστεως καὶ μετεβλήθησαν εἰς βωβὰ πρόσωπα ὁρατορίων (θρησκευτικῶν θεατρικῶν δραμάτων).

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ ἐπρόδωσαν τοὺς κανόνες καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Λυπηρόν, ἀλλ' ἀληθές !!

ὑπερασπίσασαι τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν οὐσίαν τῆς εἰσευρητικής.

Ὅταν δὲν εἶσαι ἕτοιμος νὰ πεθάνῃς δι' αὐτὴν δὲν ἔμπορεῖς νὰ ἰσχυρισθῇς ὅτι ζῇς ἐντὸς αὐτῆς.

Καὶ τὰ πράγματα δυστυχῶς ἔχουν ἀχθῇ εἰς τὸ θλιβερόν αὐτὸ κατάντημα.

Βλέπετε νὰ γίνωνται ἀναστατώσεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν χωρὶς νὰ σημειοῦται ἀντίδρασις τῶν χριστιανῶν. Εἰς παλαιότερους καιροὺς θὰ ἐγένετο ἐπανάστασις. Σήμερον δὲν ἀκούονται οὔτε πλατωνικαὶ διαμαρτυρίαι.

Ἐσθολογικαὶ ἀναστατώσεις καὶ καταργήσεις ἀρθρῶν τῆς πίστεως, ἐκμοντερισμοὶ καὶ παραχωρήσεις πρὸς τὸν Πάπα καὶ τοὺς προτεστάντας περνοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξίαν χωρὶς νὰ ξεσηκώνουν τοὺς «πιστοὺς». ἔχει χαθῇ τόσον ἡ ἱερὰ ὁγμὴ καὶ ἀγανάκτησις, ὥστε ὅχι μόνον νὰ ἀκολουθοῦν οἱ πολλοὶ τὴν πλάνην ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ κατανοοῦν, νὰ μὴ ἐκρίνουν δικαιολογημένην τὴν ἀντίδρασιν τῶν ὀλίγων.

Εὐλογημένοι ὀλίγοι !

Κρίσιμος ἡ ὥρα ἀλλὰ ἡ τιμὴ τοῦ ἀγῶνος σας μεγάλη.

Ἐσεῖς ποῦ ἔχετε ὑψωμένο τὸ λάβαρον τῆς πίστεως εἰστε οἱ συνεχισταὶ τῶν ἐνδόξων ἀγῶνων τῆς ἱστορίας.

Σὰς περιβάλλει βεβαίως μὲ ἐχθρότητα ἡ ἐποχὴ.

Σὰς χλευάζουν καὶ σὰς ἀποκαλοῦν παλαιομερολογίτας διὰ νὰ σὰς ἐξουδετερώσουν.

Νὰ ξεύρετε ὁμῶς ὅτι ὁ χλευασμὸς τῶν αὐτῶν εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐπαινος καὶ ἡ καλύτερα ἀπόδειξις ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς τὸν ὁρθὸν δρόμον.

Ἄλλωστε σεῖς γνωρίζετε καλύτερον ποῖος εἶναι ὁ τιμητὴς τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων. Ποῖος δίδει τὸν στέφανον.

Οἱ ἐμπτυσμοί, οἱ κολαφισμοὶ καὶ τὰ ραπίσματα τῶν κολάκων τοῦ Πάπα πρέπει νὰ χαλυβδώνουν τὴν πίστιν σας.

Μὴ λησμονῆτε ὅτι ὁ ἀγὼν εἶναι δύσκολος καὶ ὅτι τὸ μέτωπον τῆς ὀρθοδοξίας δὲν πρέπει νὰ ἐξασθενίσῃ.

Ὁ καθείς εἶναι πολύτιμος, εἶναι στρατιώτης εἰς τὰς ἐπάξεις. Ἄλλωστε δὲν εἰσθε μόνοι.

Σήμερον ὑπάρχει ὁργανωμένη ἀντίστασις κατὰ τῆς αἵρέσεως.

Πρὸς τὸ κέντρον αὐτὸ τῆς ἀντιστάσεως πρέπει νὰ στρέφουν ὅλοι τὰ βλέμματά των.

Καμμία λιποταξία δὲν ἐπιτρέπεται. Ὅπως δὲν ἐπιτρέπεται καὶ τὸ σκόρπισμα τῶν δυνάμεών μας, ἡ ἀπόσπασις καὶ ἡ διάλυσις. Διότι τότε θὰ ἐπικρατήσουν οἱ ἀντίχριστοι.

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ.

Διότι ὁ Ρυθμιστὴς τῶν ἀνθρωπίνων τυχῶν εἰς τὸ τέλος θὰ στεφανώσῃ τὸν ἀγῶνα τῶν ὁμολογητῶν καὶ τῶν ἀγωνιστῶν. Στῶμεν καλῶς.

Εὐαγγελικὰ διδάγματα

Ἡ ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Καθὼς θέλετε, ἵνα ποιῶσι ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως

(Λουκᾶ 6, 31—36.)

Δὲν ἀκούστηκε ἄλλος λόγος εἰς τοὺς αἰῶνας ὥσάν αὐτόν. Ἀνθρωπίνη γλῶσσα δὲν διέ τύπωνε παρόμοιο κανόνα.

Καὶ οἱ αἰῶνες ποὺ θὰ ἔλθουν θὰ ἐπισφραγίσουν τὴν διαπίστωσιν αὐτήν.

Εἶναι πλάνη νὰ θεωρῇται ὅτι ὁ Κύριος λυτρώνει τὸν ἄνθρωπον μόνον εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν. Τὸν λυτρώνει καὶ εἰς τὴν παρούσαν.

Τοῦ δίδει τὸν χρυσοῦν κανόνα τῆς κοινωνικῆς του συμπεριφορᾶς. Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἐναπόκειται εἰς τὸν ἴδιον. Ἄν ἐφαρμόσῃ τὸ διδάγμα τοῦ Κυρίου θὰ λύσῃ ὅλα του τὰ ζητήματα. Ἄν τὸν ἀγνοήσῃ θὰ σπαράζεται πάντοτε ἀπὸ τὴν ἀδικία.

Ὅλη ἡ κοινωνικὴ ἀναταραχὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν παραβίασιν τοῦ κανόνος αὐτοῦ. Διότι καθὼς εἶπεν καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἔάν ἐπραττεν καθεὶς τὸ ἀγαθὸν δυστυχεῖς δὲν θὰ ὑπῆρχον.

Ἐάν καθεὶς ἐφέρετο εἰς τὸν ἄλλον, ὅπως ἀκριβῶς θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τοῦ φέρεται ὁ ἄλλος τὰ πάντα θὰ ἦσαν ἀρμονικά.

Δὲν θὰ ὑπῆρχον τότε χρυσοκάνθαροι οὔτε πένητες. Δὲν θὰ ὑπῆρχον ἀδικηταὶ καὶ ἀδικούμενοι, θύματα καὶ θύται. Αὐτὴ ἡ κολασμένη εἰκὼν τῆς κοινωνίας μας εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς παραβιάσεως τοῦ κανόνος τοῦ Κυρίου.

Ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ εἶναι νόμος τάξεως, νόμος δικαιοσύνης.

Εἶναι ὁ τρισμέγιστος ἥλιος τῆς κοινωνικῆς ἀρμονίας.

Οἱ ἄνθρωποι νόμοι ποὺ ἰδρωκοποῦν καὶ ἀγωνίζονται νὰ ἐπιβάλλουν τὴν τάξιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁμοιάζουν μὲ πυγολαμπίδας μέσα εἰς μίαν τρισκότεινον καὶ ταραγμένη νύκτα.

Ἡ προσπάθειά των ὅμως πνίγεται εἰς τὸ πέλαγος τῆς ματαιότητος. Ὁ ἄνθρωπος παραμένει διὰ τὸν συνάνθρωπόν του λύκος.

Ζούγκλα εἶναι ἡ ἐποχὴ καὶ ἡ κοινωνία μας. Καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἴδῃ καλυτέρας ἡμέρας ὁ ἄνθρωπος ἂν ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγνοῇ τὴν ἔντολὴν τοῦ Σωτῆρος.

Μέσα ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτόν περνᾷ τὸ φῶς τοῦ ἀληθινοῦ Νόμου.

Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἡμερος, πράος, γλυκὺς, τέκνον ἀγαπητὸν τοῦ Ἰησοῦ.

Ὅλα λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ μεταμορφωθοῦν ὡς διὰ μαγείας καὶ τὸ ἄτομον καὶ ἡ κοινωνία. Ὅλα κάτω ἀπὸ τὸ ὑπερκόσμιον φῶς τοῦ Θεοῦ μεταμορφώνονται.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν λοιπὸν ἀπὸ τοῦ ἐξα-

τάται καὶ ἡ ἀτομικὴ μας τελείωσις ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνική.

Ἄς ἐφαρμόζωμεν κάθε στιγμή τὸν αἰώνιον νόμον τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς ἀγάπης, «καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσι ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως».

**ΘΑΝΑΤΟΙ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ
ΚΕΝΑ ΕἰΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑἶΩΝΑ**

Εἰς τὸ ἐκλεκτὸν παράρτημα τῆς Χαλκίδος, ἀπεβίωσε ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος Εὐθύμιος Ἀθανασίου.

Ὁὗτος ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς πλεόν ἀκαταπονήτους στυλοβάτας τοῦ παραρτήματος, χρηματίσας ἐπὶ δολοκλήρους δεκαετίας σύμβουλος καὶ ταμίας αὐτοῦ.

Ἡ ζωὴ του δολοκλήρος, ἦτο ἕνα λαμπρὸν παράδειγμα δι' ὅσους τὸν ἐγνώριζον.

Ἡ τιμότης του, ἡ στοργικὴ ἀγάπη του διὰ τοὺς συνανθρώπους του καὶ ἡ παραδειγματικὴ ζωὴ τῆς Ἀβραμαϊκῆς οἰκογενείας του, τὸν εἶχον καταστήσει δακτυλοδεικτούμενον εἰς δολοκλήρον τὴν πόλιν τῆς Χαλκίδος.

Εἰς τὴν κηδεῖαν του παρευρέθησαν ὁ ταμίας τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος Ἱερομόναχος πατὴρ Γρηγόριος Παπαβλάχος, ὁ αἰδεσιμώτατος πατὴρ Νικόλαος Χατζόπουλος καὶ ὁ ἐφημέριος τοῦ παραρτήματος πατὴρ Ἰωάννης Φράγκου.

Πλήθος δὲ κόσμου ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς πόλεως καὶ τῶν χωρίων, ἐσυνόδευσαν τὸν ἀλησμόνητον ἀδελφὸν Εὐθύμιον εἰς τὴν τελευταίαν του κοιτίαν.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Ὑψιστος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκάλεσε κοντά του, διδῇ βάλαμον παρηγορίας εἰς τὴν πονεμένην οἰκογένειάν του καὶ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ κενοῦ τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε ὁ ἀδόκητος θάνατός του, εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ παραρτήματος.

Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τίποτε ἄλλο, εἰ μὴ νὰ ὑψώσωμε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν ζῶντα καὶ θανάτου κυριεύοντα, παρακαλοῦντες Αὐτόν, ὅπως ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ κατατάξῃ αὐτὴν ἐν σκηναῖς δικαίων, ἐν κόλποις Ἀβραάμ.

Ἡ ΕΚΚΛ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κένιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΛΟΙΠΟΝ;

Συζητοῦν μὲ ἀρκετὴν σοβαρότητα. Εἶναι τελείως ἀφοσιωμένοι εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς συζητήσεώς των. Ὡς φαίνεται τὸ θέμα των εἶναι ἀρκετὰ σπουδαῖον.

—Τί γνώμη ἔχεις διὰ τὸν νέον θρίαμβον τῆς Ἐπιστήμης;

—Ποῖον;

—Ποῦ ζεῖς, καὶ μένεις; Νὰ διὰ τὴν ἐκτόξευσιν εἰς τὴν Σελήνην τοῦ Πυραύλου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὴν πρώτην φορὰν ἐρρίφθη εἰς τὴν Σελήνην, τὴν δευτέραν διαγράφει κύκλους περὶ αὐτὴν καὶ πρόκειται, λέγει, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γῆν.

—Ἀλήθεια; Μὰ αὐτὸ εἶναι σπουδαῖον!

—Τί κατώρθωσε τέλος πάντων ὁ ἄνθρωπος!

—Καὶ τώρα τί ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε σεῖς ποῦ θανατίζετε καὶ ἐξυμνεῖτε τὴν πανσοφίαν τοῦ Θεοῦ; Θεὸς ὁ ἄνθρωπος!

Ἐλέγχει καὶ αὐτὴν τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀπείρου, ἡ ὁποία ἐδωρεῖτο περιοχὴ περιπάτου τοῦ Θεοῦ! Ἡ μόνη θρησκεία εἶναι ἡ ἐπιστήμη καὶ ὁ μόνος Θεὸς ὁ ἄνθρωπος.

—Πολὺ φόρα πῆρες καὶ πολὺ εὐκόλα βγάζεις συμπεράσματα πρόχειρα, ὅπως σὲ συμφέρουσιν.

—Γιατί ἔχεις ἀντίθετον γνώμη δηλαδὴ;

—Καὶ βέβαια. Ἡ γνώμη μου μάλιστα στηρίζεται στὰ ἴδια τὰ γεγονότα, ποὺ ἐσὺ τὰ παρουσιάζεις τόσο καταπληκτικὰ!

—Γιὰ ν' ἀκούσω;

—Δὲν μοῦ λὲς αὐτὸ τὸ μηχανήμα, ποὺ τὸ λὲς πύραυλο, δορυφόρο, σποῦτνικ καὶ δὲν ξέρω πῶς ἀλλοιῶς, αὐτὸ τὸ μηχανήμα ποῖος τὸ κατεσκεύασε καὶ τὸ ἐξαπέλυσε εἰς τὸ ἄπειρον;

—Ὁ ἄνθρωπος!

—Ὡραία, γιατί νὰ μὴ ἐπιτύχῃ τὸν θρίαμβον αὐτὸ ἐνὰ ζῶο, ἕνας πῖθηκος....

Μίλα λοιπόν; Νὰ σοῦ πῶ ἐγώ, διότι ὁ ἄνθρωπος διαθέτει κατὰ ὑψηλότερον ἀπὸ τὰ ζῶα, τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν. Συμφωνεῖς;

—Τί σχέσει ἔχει τώρα αὐτὸ μὲ τὸν θρίαμβον τῆς Ἐπιστήμης;

—Μεγάλη, φίλε μου! δείχνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι πνευματικὸ δημιούργημα, εἶναι αὐτὸ ποὺ λέει ἡ Παλ. Διαθήκη «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ». Μάλιστα ἐπιβεβαιώνεται ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ ὑπεροχὴ τῆς ψυχῆς.

—Ἐ λοιπὸν καὶ τί μ' αὐτό;

—Ἀφοῦ ἔχει ψυχὴ καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι πνεῦμα, ἀμέσως ἀμέσως διαπιστώνουμε τὴν ὑπαρξὶ τοῦ πνεύματος. Τὸ πᾶν δὲν εἶναι ὅλη!

—Λοιπὸν;

—Συμφωνοῦμε, ὅτι ὑπάρχει πνεῦμα καὶ τὸ πνεῦμα δημιουργεῖ καὶ κατευθύνει;

—Ἐστὼ!

—Τώρα λοιπὸν ἀκουσε καὶ ἄλλο συμπέρασμα, ποὺ διδάσκει ὁ πύραυλός σου.

—Γιὰ ν' ἀκούσω;

—Τυχαιῶς καὶ χωρὶς καμμιά αἰτία βρέθηκε ὁ πύραυλος στὸ φεγγάρι;

—Ὁχι βέβαια! Τὸν ἐδημιούργησε ὁ ἐπιστήμων καὶ τὴν πορείαν του τὴν ἐλέγχει ὁ ἐπιστήμων.

—Δηλαδή εἶναι δημιούργημα, ποὺ ἔχει δημιουργοὸ νὰ εἴ; ὅχι;

—Ἀσφαλῶς ἔχει δημιουργό!

—Δόξα τῷ Θεῷ! Ἐχεις ὑπ' ὄψιν Σου κανένα πρᾶγμα νὰ ἔγινε χωρὶς μᾶστορα;

—Ὁχι!

Μὰ αὐτὸ λέει καὶ ἡ χριστιανικὴ πίστις. Αἰτία ὅλων εἶναι ὁ Θεός.

—.....

—Μίλα λοιπόν, ὑπάρχει ἄλλη δυνατότης ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχῃ κάθε ἀποτέλεσμα τὴν αἰτία του;

—Πάλι μὲ μπερδεύεις.

—Ὁχι δὲν σὲ μπερδεύω. Τὰ γεγονότα μιλοῦν καὶ γιὰ νόμους, ποὺ διέπουν τὸ σύμπαν, ὅπως ἡ ἔλξις, τὴν ὁποία κατενίκησε ὁ ἐπιστήμων. Διὰ νὰ ὑπάρχουν ὅμως νόμοι ὑπάρχει καὶ Νομοθέτης.

—Ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι!

—Βλέπεις, ποὺ ὁ θρίαμβος αὐτὸς τῆς ἐπιστήμης ἐνίσχυσε τὸν θρησκευτικὸ στοχασμό, ἐπιβεβαίωσε τίς αἰώνιες ἀλήθειες περὶ πνεύματος, Δημιουργοῦ, Νομοθέτου;

Ὁ ἄλλος στὴν ἀψογὴ αὐτὴ διαλεκτικὴ δὲν εἶχε νὰ πῇ τίποτε. Πράγματι τὰ γεγονότα μιλοῦν.

Θρίαμβος τῆς Ἐπιστήμης. Ἀλλὰ μόνον θρίαμβος. Θρίαμβος ποὺ διηύθυνε τὰ ὅρια τοῦ ὕλικου κόσμου, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν δύναμι νὰ γκρεμίσῃ τὸ πνευματικὸ ἀνάκτορον. Θρίαμβος, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅσο καὶ ἂν κἀνὴ πῶς ἀνετῇ τὴν ζωὴν.

Θρίαμβος ποὺ ἴσως στοιχίσῃ καὶ αὐτὴ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἔγινε μὲ τὸ ἀεροπλάνο καὶ τὰ μέσα ὁμαδικῆς καταστροφῆς.

Ὁ ἄνθρωπος θὰ μείνῃ μὲ τὴν ἀθλιότητα τῆς κακίας, μὲ τὴν ὀδύνη τοῦ πόνου, μὲ τὸ ἄγχος τῆς ζωῆς. Καὶ ἂν κάποτε, λυτρώνεται ἀπ' αὐτά, ὁ λυτρωτὴς δὲν εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ ἄλλος! Ἡ ἐπιστήμη εἶναι τὸ πυροτέχνημα, ποὺ θαμπώνει καὶ ἴσως — ἴσως σκοτώνει.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπης!

Ποῖος ὅμως τὴν δίνει;

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Τὸ Δ. Σ. τοῦ Γ.Φ.Τ. προκηρύσσει μειοδοτικὸν διαγωνισμόν δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν προκειμένου νὰ ἐκτυπώσῃ 7.000 ἡμεροδείκτας τοῖχου ἔτους 1960. Ἡμερομηνία διαγωνισμοῦ ὁρίζεται ἡ 19 Ὀκτωβρίου ἡμέρα Παρασκευὴ καὶ ὥρα 12 μεσημ.

Πληροφορίαι παρέχονται ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Σωματείου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7)24-9-59

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΟΣΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΥΛΙΤΟΥ

† Νικοδήμου Ἀγιορείτου

Οὗτος ὁ μέγας Συμεὼν ἐκατάγετο ἀπὸ ἑνα χωρίον ὀνομαζόμενον Σισάν, τὸ ὁποῖον εὗρίσκειται ἀνάμεσα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῶν Σύρων καὶ Κιλικῶν κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ Μεγάλου τοῦ ἐπωνομαζομένου Μακέλη καὶ Μαρτυρίου Πατριάρχου Ἀντιοχείας ἐν ἔτει υνζ' (457). Ἀγαπήσας δὲ τὸν Θεὸν ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας, ἄφησε τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐπῆγε εἰς ἕνα μοναστήριον ἐκεῖ κοντὰ εὕρισκόμενον, ὅπου ἐκατοίκουν δύο ἀσκηταί. Μὲ τοὺς ὁποίους διαπεράσας δύο χρόνους, ἠγάπησε νὰ ζῇσιν ὕψηλότεραν καὶ τελειότεραν ζωὴν. Ὅθεν καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν μέγαν δαίον Ἡλιόδωρον. Τὸν ὁποῖον μεταχειριζόμενος διδάσκαλον τῆς μοναδικῆς ζωῆς διεπέρασεν ὑποκάτω εἰς αὐτὸν ἑπτὰ χρόνους, ἀγωνιζόμενος τόσον, ὥστε ὅπου ὑπερέβαλλεν τοὺς ὀγδοήκοντα μοναχοὺς τοὺς ὁποίους εἶχεν συναγωνιστάς του. Ἐπειδὴ ὅλην μὲν τὴν ἑβδομάδα ἔμενε νηστικός, τὴν δὲ μέσσην τοῦ εἶχεν ἔσωθεν ἐξωσμένην μὲ ἕνα σχοινίον τραχύτατον, κατασκευασμένον ἀπὸ φοινίκας, τόσον ὅπου ὅλη τοῦ ἡμέσῃ ἐπληγώθη τριγύρω καὶ ἔβγαγεν αἵματα.

Καὶ ἀπλῶς ἠγωνίζετο μὲ μίαν καινούριαν καὶ ὑπεράνθρωπον ἀσκήσιν. Διὰ ταύτην τὴν αἵτιαν ἐπροστάχθη ἀπὸ τοὺς συναγωνιστάς του μοναχοὺς νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ λόγου τῶν, διὰ νὰ μὴ γένη βλάβης αἵτιος εἰς τοὺς ἀσθενεστέρους κατὰ τὸ σῶμα ἀδελφούς.

Οἷτινες μιμούμενοι αὐτὸν ἐσπουδαζον ν' ἀγωνίζωνται ὑπὲρ τὴν δυνάμιν τους.

Ἐβγαίνοντας δὲ εἰς τὰ ἡσυχαστικά μέρη τοῦ ἐκεῖσε βουνοῦ, ἐκατέβη μέσα εἰς ἕνα λάκκον ἀνυδρον, καὶ ἐκεῖ ἡσυχάζεν. Μετὰ παρέλευσιν δὲ πέντε ἡμερῶν, μετανοήσαντες οἱ ἀνωτέρω συναγωνισταί τοῦ μοναχοῦ ἐζήτησαν καὶ εὗρον αὐτόν.

Καὶ ἔτσι τὸν ἐπῆραν πάλιν εἰς τὸ μοναστήριον. Ὑστερον δὲ ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν πηγαίνοντας εἰς ἕνα χωρίον ὀνομαζόμενον Τελανισδόν, καὶ εὗρίσκοντας σ' αὐτὸ ἕνα μικρὸν κελλίον, ἐκεῖ διέμεινεν ἐγκλειστος τρεῖς ὁλοκλήρους χρόνους. Ἐπειδὴ δὲ ὁ δαίσιος ἐπεθύμησεν νὰ μὴ φάγῃ φαγητὸν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, παρόμοια μὲ τὸν προφήτην Μωυσῆν καὶ Ἡλίαν, διὰ τοῦτο παρεκάλεσε τὸν φίλον του καὶ ἠγαπημένον Βλάσιον, τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον δαίσιον, νὰ μὴν ἀφήσῃ τίποτε φαγώσιμον πρᾶγμα μέσα εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἀλλὰ νὰ χρῆσῃ ἔξωθεν τὴν πόρταν. Καὶ τούτου γενομένου, διεπέρασεν ὁ Θεὸς Συμεὼν νηστικός τεσσαράκοντα ὁλοκληρούς ἡμέρας χωρὶς νὰ φάγῃ ὁλότελα κανένα φαγητόν.

Τόσον ὅπου ἀπὸ τὴν ὑπερβάλλουσαν νηστείαν ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ πλέον δὲν ἐδίνετο

οὔτε νὰ λαλήσῃ, οὔτε νὰ κινηθῇ. Ἐλθὼν δὲ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος Βλάσιος, καὶ βλέπων τὸν Ὅσιον ἐν τοιαύτῃ ἀδυναμίᾳ, ἔβρεξε σπογγάρι καὶ ἐσπόγγισεν τὸ στόμα τοῦ ἔξωθεν, καὶ οὕτως ἐκοινώνησεν αὐτὸν τὰ Θεῖα μυστήρια. Ὅθεν δυναμωθείς ἐκ τούτων ὁ δαίσιος ἐσηκώθη καὶ ἔφαγεν ὀλίγον ψωμίον. Ἀναβὰς δὲ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ πάλιν καὶ ἐκεῖ ἔμεινε νηστικός ἄλλας τεσσαράκοντα ἡμέρας, ὥστε τὸ μὲν τέλος τῆς περασμένης τεσσαρακονθήμερου νηστείας τοῦ ἦτον ἀρχὴ τῆς μελλούσης.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς φήμης τοῦ ἁγίου ἔτρεχον πολλοὶ χριστιανοὶ εἰς αὐτὸν χάριν εὐλαβείας καὶ ἐσύγχιζον τὴν ἡσυχίαν του, διὰ τοῦτο ἐμεθοδεύθη καὶ ἔκαμε στόλον ὕψηλόν ἀπὸ τὴν γῆν τριακονταεξή πῆχεις. Ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ὄχι μόνον ἐνήστευεν παρομοίως τεσσαρακοντάδας ἡμερῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις διεπέρνα τὰς ἡμέρας ταύτας στεκόμενος.

Ὅθεν ἐκ τῆς φήμης τούτων ἔτρεχον περισσότερα πλήθη καὶ Ἔθνη ἀνθρώπων εἰς αὐτόν. ἀπὸ κάθε μέρος καὶ ἐβαπτίζοντο διὰ τῶν χειρῶν τοῦ μακαρίου Θεοδωρήτου, ὅστις ἐστόλισεν τὸν θρόνον τῆς ἐν Κύρῳ Ἐκκλησίας καὶ αὐτὸς πρῶτος συνέγραψε τὰ περὶ τοῦ δαίσιου τούτου Συμεῶν.

Γενόμενος λοιπὸν περιβόητος ὁ δαίσιος οὗτος, τόσον μὲ τὸ ὕψος τῆς ζωῆς του, ὅσον καὶ μὲ τὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν του, καὶ αὐτουργὸς χρηματίσας ἐξάσιος πολλῶν μεγάλων ἱσμάτων, καὶ πρόξενος σωτηρίας δειχθεὶς εἰς πολλοὺς ἐπροφήτευσεν ἀψευδῶς πολλὰ πράγματα ὅπου ἔμελλον νὰ γέννουν. Ξηρασίαν λέγω καὶ πείναν καὶ πανοῦκλαν καὶ ἀκρίδες τὰ ὁποῖα ὅλα ἔγιναν διὰ τῶν ἔργων.

Μιμηθεὶς δὲ τὴν ζωὴν τῶν ἁλῶν ἀγγέλων μὲ ὕλικόν σῶμα τόσον πολλῶν, ὥστε ὅπου μερικοὶ ἀποροῦσαν δι' αὐτόν, μήπως ἦτον καμμία φύσις ἀσώματος. Ἐγένετο θέατρον καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ δὲ θαυμαστότερον εἶναι, ὅτι καὶ μὲ τόσους ὑπερβολικοὺς κόπους τῆς ἀσκήσεως καὶ με τόσον ὕψος ἀρετῶν καὶ πλῆθος θαυμάτων, πάλιν τόσῃν ἄκραν ταπείνωσιν εἶχεν ὁ τρισμακάριστος, εἰς τρόπον ὅτι ἐνόμιζεν τὸν ἑαυτὸν τοῦ κατώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ ἐφέρετο ἕως καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ζητούλους καὶ ἀγροίκους ἀνθρώπους ὡς ἕνας ὑποτακτικός. Ἐναντίον δὲ μόνον τῶν αἰρέσεων ἐφέρετο μὲ κάποιον θυμὸν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ζῆλον. Ὅθεν ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων μέγας γενόμενος κοντὰ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, διὰ νὰ λάβῃ τοὺς μι-

Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ

Ὀλίγον προοιῶ ξεκινήσει διὰ τὴν ἐξορία ὅπου τὸν κατεδίδασκε ἡ αὐτοκράτειρα Εὐδοξία, ὁ Ἱερεὺς Χρυσόστομος ἐξεφώνησε πρὸς τὸ ποίμνιόν του τὴν κατωτέρω ὁμιλία (403 μ.Χ.).

Πολλὰ τὰ κύματα καὶ φοβερὴ ἡ θαλασσοταραχὴ. Ἀλλὰ δὲν φοβόμαστε μὴ καταποντισθοῦμε. Διότι στεκόμεθα ἐπάνω στὴν πέτρα. Ἄς μαίνεται τὸ πέλαγος. Δὲν μπορεῖ νὰ διαλύσῃ τὴν πέτρα. Ἄς σηκώνονται τὰ κύματα, δὲν θὰ βουλιάξουν τὸ καράβι τοῦ Χριστοῦ.

Πές μου τί φοβόμαστε; Τὸν θάνατο; *Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος.* Ἡ τάχα τὴν ἐξορία; *Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.* Ἀλλὰ μήπως δήμευσιν χρημάτων; *Οὐδὲν εἰσηγάγαμεν εἰς τὸν κόσμον, ὅλην δι' οὐδὲν ἐξενεγκεῖν δυνάμεθα.*

Ὅλα τὰ φόβητρα τοῦ κόσμου τὰ καταφρονῶ καὶ τὰ θέληγträ τοῦ τὰ θεωρῶ καταγέλαστα.

Δὲν φοβοῦμαι τὴν φτώχεια καὶ τὸν πλοῦτο δὲν ἐπιθυμῶ. Δὲν μὲ δειλιάζει ὁ θάνατος καὶ δὲν εὐχομαι νὰ ζήσω παρὰ μόνον διὰ τὴν δική σας προκοπή.

Δι' αὐτὸ καὶ τώρα σὰς θυμίζω τί συμβαίνει, καὶ παρακαλῶ τὴν ἀγάπη σας νὰ μὴ τῆς ἀπαλείψῃ τὸ θάρρος.

Κανένας δὲν θὰ ἡμπορέσῃ νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ σὰς. Διότι ὅ,τι ὁ Θεὸς ἤνωσε, ἄνθρωπος νὰ τὸ χωρίσῃ δὲν θὰ ἡμπορέσῃ. Ἄν διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἄνδρα λέγει ἡ Θεία Γραφή: *Ἀντὶ τούτου καταλήψει, ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σὰρκα μίαν· ὁ οὖν Θεὸς ἔζηξεν ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω, ἂν τὸν γάμο δὲν μπορεῖς νὰ διασπάσῃς, πῶς θὰ κατορθώσῃς νὰ διαλύσῃς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ;*

Ὅσο κι' ἂν τὴν πολεμήσῃς, δὲν θὰ τὴν καταστρέψῃς.

Τὴν κάνεις λαμπερώτερη καὶ ἐσὺ φθείρεσαι.

Σκληρὸν σοι πρὸς κέντρον λακτίζειν. Δὲν βλάπτεις τὸ βούκεντρο, τὰ πόδια τὰ δικά σου ματώνεις. Ἐτοί καὶ τὰ κύματα, δὲν κάνουν κακὸ εἰς τὴν πέτρα, τὰ ἴδια συντρίβονται.

Τίποτε ἰσχυρότερον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἄνθρωπε.

σθοὺς τῶν ἀγώνων του, ζήσας χρόνους πενήντα. Πλὴν καὶ μετὰ θάνατον δὲν ἔπαυσε νὰ ἐνεργῇ διάφορα θαύματα.

Ἐκ τοῦ «Συναξαριστοῦ»

Σταμάτα τὴν ἀμάχη διὰ νὰ μὴ κατατροπώθῃς.

Μὴν τὰ βάζῃς μὲ τὸν Οὐρανόν. Ἄν πολεμῇς ἄνθρωπο ἢ ἐνίκησες ἢ ἐνίκηθης. Ἄν πολεμῇς τὴν Ἐκκλησίαν νίκη δι' ἐσένα δὲν ὑπάρχει.

Διότι ὁ Θεὸς θὰ σὲ νικήσῃ. *Μὴ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; Μὴ ἰσχυρότεροι αὐτοῦ ἐσμέν;* Ὅ,τι ἔκτισεν ὁ Θεὸς ποῖος θὰ τὸ σαλέψῃ;

Δὲν ἀναλογίσθηκες τὴν δυνάμιν σου; *Ἐπιβλέπει ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιεῖ αὐτὴν τρέμειν.* Καὶ μὲ ἕνα λόγον στερεώνει ὅ,τι σείεται. Ἄν ὀρθοποδίξῃ μίαν πολιτεία ποῦ σαλεύει πολὺ περισσότερο ἡμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι δυνατότερη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς,

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι. Ποῖοι λόγοι; *Σὺ εἰ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πύλι· ἄδου οὐ καὶ σχύσουσιν αὐτῆς.*

Ἄν ἀπιστῇς εἰς τὰ λόγια πίστευσε εἰς τὰ πράγματα.

Πόσοι καὶ πόσοι τύραννοι δὲν ἐπάσχισαν νὰ γονατίσουν τὴν Ἐκκλησίαν;

Πόσα τηγάνια, πόσα καμίνια, δόντια θηρίων, σπαθιά ἀκονισμένα; Καὶ δὲν τὴν ἐγονάτισαν. Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ τὴν ἐπολέμησαν; Τοὺς ἔθαψε ἡ σιωπὴ, παρεδόθησαν εἰς τὴν λήθην.

Καὶ ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία; Λάμπει ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Τὰ ἰδικὰ τοὺς ἔργα ἔσβησαν, τὰ ἰδικὰ τῆς εἶναι ἀθάνατα. Ἄν ὅταν οἱ χριστιανοὶ ἦσαν ὀλίγοι, δὲν νικηθήκανε, τώρα ποῦ ἡ εὐσέβεια πλημμύρισε τὴν οἰκουμένη πῶς θὰ νικηθοῦν; *Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.*

(Μεταφρ. Βασ. Πέντζας)

(συνεχίζεται)

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας χρήματα ἀπὸ ἡμεροδείκτας 1959, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐξοφλήσωσιν αὐτοὺς, διότι ἤρχισε ἡ ἐκτύπωσις τῶν νέων ἡμεροδείκτων 1960 καὶ ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων.

Ο ΙΕΡΕΥΣ

Ἦθελον, Χριστιανοί μου, νὰ εἶμαι πάντοτε μαζί σας, νὰ σᾶς λέγω πότε τὸ ἕνα, πότε τὸ ἄλλο, μὰ τί νὰ σᾶς κάμω, ὅπου εἶναι χιλιάδες χώρες ὅπου δὲν ἤκουσαν λόγον Θεοῦ ποτὲ καὶ μὲ περιμένουν. Διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ, ἄγιοι Ἱερεῖς, καὶ σᾶς παραγγέλλω νὰ φροντίσῃτε διὰ τοὺς κοσμικοὺς πῶς νὰ σωθῶσι καὶ ἐκεῖνοι καὶ σεῖς.

Ὁμοίως Πάλιν οἱ κοσμικοὶ νὰ τιμᾶτε τοὺς ἱερεῖς σας, καὶ ἂν τύχῃ ἕνας ἱερεὺς καὶ ἕνας βασιλεὺς, τὸν ἱερέα νὰ προτιμήσῃς καὶ ἂν τύχῃ ἕνας ἱερεὺς καὶ ἕνας ἄγγελος, τὸν ἱερέα νὰ προτιμήσῃς διότι ὁ ἱερεὺς εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Ὁ δὲ ἱερεὺς ὅπου θέλει τὸ καλὸν του, νὰ διαβάσῃ τὸν νόμον, νὰ καταλάβῃ τὸ χρέος του. Διὰ τοὺς ἁγίους ἱερεῖς δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτε. Ἐγὼ ἔχω χρέος, ὅταν ἀπαντήσω ἱερέα, νὰ σκύψω νὰ τοῦ φιλήσω τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας μου. Διότι ὅλος ὁ κόσμος νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν δὲν δύναται νὰ τελειώσῃν τὰ ἄχραντα μυστήρια, καὶ ἕνας ἱερεὺς ἔστω καὶ ἁμαρτωλός, δύναται μὲ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος νὰ τὰ τελειώσῃ. Λέγω ὅτι, ὅστις θέλει νὰ γίνῃ ἱερεὺς πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸς ὡς ἄγγελος· νὰ ἤξεύρῃ γράμματα νὰ ἐξηγῇ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ τὴν ἁγίαν Γραφήν. Καὶ ὅταν γίνῃ 30 χρονῶν καὶ τὸν παρακαλέσωσι οἱ κοσμικοὶ καὶ ὁ Δεσπότης, τότε νὰ γίνῃαι ἱερεὺς χωρὶς νὰ δώσῃ χρήματα, καὶ νὰ κατοικῇ πλησίον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. ὅποιον ὥραν τὸν ζητήσωσι οἱ κοσμικοὶ νὰ τὸν εὐρίσκουν. Νὰ στοχάζεται ποῖος ἂν δρας εἶναι μαλωμένος μὲ τὴν γυναῖκα του, ποῖος ἀδελφός μὲ τὸν ἀδελφόν του, ποῖος γείτονας μὲ τὸν γείτονά του, νὰ τοὺς φέρει εἰς ἀγάπην, καὶ νὰ θυσιάζεται διὰ τὸ ποίμνιόν του.

Καὶ ὅταν λειτουργῇ καὶ τελειώνει τὸ Εὐαγγέλιον νὰ τὸ ἐξηγῇ εἰς τοὺς χριστιανούς.

Διδασχὰ Κοσμά Αἰτωλοῦ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ποταμιὰ—Θάσου, Σ)βριος 1939

ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Τὴν 29 Αὐγούστου κατόπιν ὁδονηῶς ἀσθενείας ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη ὁ ἐπὶ 25ετίαν διατελέσας Πρόεδρος τοῦ Παραρτήματος Γ.Ο.Χ. Ποταμιᾶς Βασίλειος Ν. Κανάργιας. Ὁ μεταστάς υπῆρξεν ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τοῦ Παραρτήματος καὶ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων.

Δράμα, Σ)βριος 1939

Τὴν Τρίτην 16 Σ)βρίου ἡ Δράμα πενθοῦσε τὴν ἐπέτειον τῶν σφαγῶν, τῆς 16—29 Σ)βρίου 1941, τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. Ἐγένετο Ἐκκλησιαστικὸν Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἀδικωσφαιαθέντων ἀδελφῶν μας καθὼς καὶ Θεία Λειτουργία ὑπὸ τοῦ πατρὸς Μιχαήλ.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

«**Συμβουλευτικὸν Ἐγχειρίδιον ἥτοι περὶ φυλακῆς τῶν πέντε αἰσθήσεων**»

Ὁ ἀκαταπόνητος ἐργάτης τοῦ ὁρθοδόξου πνεύματος κ. Σωτ. Σχοινᾶς, ἰδιοκτῆτης Διευθυντῆς τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» ἐπλούτισε τὴν Ὁρθόδοξον Βιβλιοθήκην δι' ἐνὸς εἰσέτι ἔργου τοῦ πολυγραφοτάτου ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου. Τὸ ἔργον αὐτὸ προσφιλὲς καὶ ἀγαπητὸν εἰς ὅσους γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου καὶ ἐκτιμοῦν τὴν ἀνάγκην τῆς ψυχικῆς γαλήνης καὶ ἀνυψώσεως αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν, εἶναι τὸ «Συμβουλευτικὸν ἐγχειρίδιον, ἥτοι περὶ φυλακῆς τῶν πέντε αἰσθήσεων».

Διὰ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ὁ ἅγιος Νικόδημος παρέχει πολυτίμους πληροφορίες περὶ τοῦ τρόπου, διὰ τοῦ ὁποῖου αἱ αἰσθήσεις καὶ ἡ καρδιά δὲν θὰ ἀποτελοῦν παγίδας θανασίμων, ἀλλὰ ὑποτεταγμένας εἰς τὴν εὐσεβῇ διάνοιαν θεραπεινίδας.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου προσετέθη καὶ ἀσματικὴ ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου.

Ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητον διὰ πάντα ὁρθόδοξον, ποθοῦντα τὴν τελειότητα.

Τὸ «Συμβουλευτικὸν Ἐγχειρίδιον κ.λ.π.» διατίθεται καὶ ἀπὸ τὴν «Πηγὴν Ὁρθοδόξου Βιβλίου» (Κάνιγγος 32—Ἀθήναι).

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

Ἡ ψυχὴ ἀφοῦ διέλθῃ τὴν ξηρὰ ἔρημον τοῦ κόσμου, ζητοῦσα παντοῦ τὴν ζωὴν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀνάπαυσιν, ἂν φθάσῃ ἐν τέλει πλησίον τοῦ Θεοῦ, χαίρεται ὡσάν τὸ μικρὸ παιδί τὸ ὁποῖον εὐρίσκει τὸν πατέρα του.

Διότι καμμιὰ ἄλλη συγγένεια δὲν εἶναι τόσον μεγάλη ὅσον εἶναι ἡ συγγένεια ψυχῆς καὶ Θεοῦ. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἕνα πτηνὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἀναπαύεται εἰς κανέν ἄλλο δένδρον παρὰ μόνον εἰς τὸ ὁλόδροσον δένδρον τοῦ Θεοῦ.

Ἐκ τῆς «Ὁνου τοῦ Βαλαάμ»

Καθὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐγδυθῇ ὁ ὄφεις τὸ παλαιὸν του δερμάτι, ἂν δὲν περάσῃ ἀπὸ καμμιαν στενὴν τρύπαν, ἔτσι καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν δυνηθῇ νὰ ἐγδυθῶμεν καὶ νὰ ρίξωμεν ἀπὸ πάνω μας ταῖς περασμένες καὶ κακὰς μας συνήθειες καὶ ταῖς παλαιὰς ἁμαρτίας τῆς ψυχῆς καὶ τὸ λερωμένον καὶ βρωμισμένον ποκάμισον τῆς ἐπιθυμίας καὶ παρακοῆς, ἂν δὲν περάσωμεν θεληματικῶς μας ἀπὸ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμένην στράταν τῆς νηστείας, ὅπου θανατώνει τὴν γνώμην μας.

Ἐκ τῆς «Νέας Κλίμακος»

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Τὴν πρώτην τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ὀκτωβρίου (π. ἡ.) Τρίτην ἑσπέρως πρὸς Τετάρτην, ἑορτὴν τῆς Γοργοῦπηκόου, θὰ τελεσθῇ ἱερὰ Ἀγρυπνία, εἰς τὸν παρὰ τὴν συνοικίαν Βέρονος—Μαργησίας 21, ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Πάντων, ὅπου ἡ Θεοματουργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας Γοργοῦπηκόου.

Ἐπείγουσα Ἀντακρίνωσις

Εἰδοποιοῦνται τὰ μέλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὅτι ἡ ἀναγγελθεῖσα διὰ τὴν 18ην Ὀκτωβρίου Γενικὴ Συνέλευσις ἀναβάλλεται δι' ἡμερομηνίαν ἣτις θ' ἀναγγελθῇ προσεχῶς.

Ὁ λόγος εἶναι ὅτι ὁ Δ. Χασιώτης κωλυσιεργεῖ συστηματικῶς τὴν παράδοσιν τοῦ ταμείου καὶ τῶν βιβλίων πρακτικῶν Δ. Σ. ἀνευ τῶν ὁποίων τὸ παρὸν Δ. Σ. δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἐκλογάς.

Τὸ παρὸν Δ. Σ. ἐνῆργησεν ἤδη διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ ὥστε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν.

Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος
Γ. ΚΟΤΤΗΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Π. ΒΡΕΤΑΚΟΣ

Ἀωρεαὶ εἰς τὸ Φιλόπτωχον

Ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφὸς καὶ αγωνιστὴς κ. Κατσαφάνας Νικόλαος ἐκ Κολλινῶν Τριπόλεως προσέφερεν εἰς τὸ Φιλόπτωχον περὶ τὰς 15 ὁκάδας ἀγνοῦ κηροῦ. Ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας τὸν εὐχαριστεῖ θερμῶς.

Ἡ Ἱεραρχία

Τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου συνήλθε ἡ Ἱεραρχία. Αἱ ἐργασίαι τῆς παρατείνονται. Καίτοι τὰ ἀπασχολοῦντα προβλήματα εἶναι σοβαρά, ἐν τούτοις δὲν ἐπιδεικνύεται ὁ ζήλος, ἡ σύνεσις καὶ ἡ κατανόησις, ὅπως ἀπαιτοῦν αἱ περιστάσεις. Νωθρότης καὶ ἀβουλία. Περισσότερον ἐνδιαφέρεται ἡ πολιτεία διὰ τὴν λύσιν τῶν ἐπιμέρων ζητημάτων, ὥς ἀπέδειξε ὁ ἐμπνευσμένος λόγος τοῦ ἐξοχωτάτου ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ Θεοσκευμάτων ὑπουργοῦ κ. Βογιατζῆ καὶ ἡ κατ' ἀξίωσιν τῆς πολιτείας ἀντιμετώπισις ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, οὐχὶ ἰσως εὐχαρίστως, τοῦ ἀμεταθέτου τῶν ἐπισκόπων. Ἐλπίζομεν πάντως, ὅτι, ἔστω καὶ ἐπ' ἐσχάτων, θὰ ἀναζωπυρωθῇ ὁ ζήλος καὶ θὰ ἐπιδειχθῇ τὸ ὀφειλόμενον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν εὐθμίαν τῶν προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία θὰ πρέπη νὰ ἀποτελέσῃ οὐσίωδῃ παράγοντα τοῦ δημόσιου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων.

Προσοχή!

Μεταξὺ τῶν προβλημάτων, ποὺ ἀπασχολοῦν τὸ ἀνώτατον Διοικητικὸν σῶμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ ἡ παροχὴ δυνατότητος εἰς ἐγκαταλείψαντας τὴν στέγην των ἀπὸ ἐτῶν συζύγους νὰ διαλύσουν τὸν γάμον των, ἀνεξαρτήτως ὑπαιτιότητος. Τὸ τοιοῦτον ἀπεκλήθη αὐτόματον διαζύγιον καὶ λίαν εὐστόχως ἐξακριβωρίσθη ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» (Σεπτέμβριος) ὡς «Νάρκη ὑπὸ ἀνάφλεξιν». Διὰ τῆς νομικῆς αὐτῆς δυνατότητος διευκολύνεται ἡ μοιχεία, προστατεύεται ἡ πορνεία, συντρίβεται ἡ οἰκογένεια, ἀπεμπολεῖται ἡ συζυγικὴ πίστις καὶ μεταβάλλεται ἡ Ἑλὼς εἰς κομπόνα δόξουσης ἀμαρτίας.

Προσοχὴ λοιπὸν!

Γρηγόριος Παλαμᾶς

Εὐλογημένη ὑπῆρξε ἡ ἐμπνευσις νὰ πανηγυρισθῇ ἡ ἐξακοσιοετηρὶς τοῦ μεγαλυτέρου πατρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν νεωτέρων χρόνων, τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ. Ἀνήκει εἰς τὰς μεγάλας μορφάς τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι ὁ κυριώτερος ἐρμηνευτὴς τοῦ ὁρθοδόξου ἡνυχασμοῦ καὶ οἱ ἐν γένει ἀγῶνες τοῦ συνιστοῦν ἀμετάθετον ὁροῦσίον μεταξὺ ὁρθοδόξου στοχασμοῦ καὶ Δυτικῆς νοοτροπίας. Θὰ ἐπρεπε τὸ πνεῦμα καὶ οἱ ἀγῶνες του νὰ ἐμπνεύσουν εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἀνδρας τῆς ἐποχῆς μας τὴν μόνην ἐνδεδειγμένην στάσιν ἐναντι τῶν ἐνοτικῶν φλυαριῶν μερικῶν μοναχῶν... ὁρθοδόξων!

Περίοδος πνευματικῆς σποράς

Μὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους ἀνοίγουν καὶ τὰ Κατηχητικὰ σχολεῖα. Καὶ ἐφέτος, ὅπως καὶ ἑκαστον ἔτος, θὰ λειτουργήσουν καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἱεροὺς Ναοὺς Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὁρίσθη Διευθυντὴς ὁ πανοσιώτατος ἱερομόναχος πατὴρ Διονύσιος Καλάργυρος. Καθῆκον ὅλων, ἐφημερίων, γονέων καὶ λοιπῶν εἶναι νὰ ἐνισχύσωσι τὴν κίνησιν τῶν Κατηχητικῶν ἡμῶν Σχολείων, ἣτις ἀποβλέπει εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν διαπαιδαγώγησιν τῆς νέας γενεᾶς.

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν

Μεγάλον ὑπῆρξεν τὸ σκάνδαλον ποὺ ἐξέσπασε μὲ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς παραστάσεως ἐνὸς ἀρχαίου θεατρικοῦ ἔργου ἐπιγραφομένου «οἱ Ὀρνιθες». Τὸ θέμα δὲν θὰ μᾶς ἐνδιέφερεν, ἂν τὸ ἀπαγορευθὲν ἔργον δὲν ἦτο ἀνίερως προσπάθεια διακωμωδίσσεως τῆς Θείας Λειτουργίας. Καὶ τὸ μὲν θέμα τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως ἔλειψε. Ἦνοιξε ὅμως ἐν θεράστιον ἡθικὸν ζήτημα. Ἐπιτρέπεται δηλ. εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀτιμωρητὴ ἡ διακωμωδία τῆς ἱερᾶς θρησκείας τοῦ λαοῦ μας; Ἐὰν διεκωμωδεῖτο ὁ βασιλικὸς θεσμὸς ποῖα μέτρα θὰ ἐλαμβάνοντο;

Πιστεύομεν δηλ. ὅτι ἡ Πολιτεία δὲν ἔπραξεν τὸ καθῆκον τῆς μὲ τὴν ἀπλὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἔργου.

Ὅχι διότι αἱ ἀστυνομικαὶ ἀπαγορεύσεις τονώνουν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλὰ διότι ἡ «ὑποστήριξις» τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ γίνεται μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ εἶναι χειρότερα καὶ τῆς καταπολεμῆσεως.

Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ γνήσιον φρόνημα αὐτῆς ἔχει τοιοῦτους φίλους, τί τοὺς χρειάζεται τοὺς ἐχθρούς;

Ἡ πτυχὴ ποὺ ἀνεσῆρθη ἀπὸ τὴν ἀναφερομένην ἀσέβειαν δεικνύει, ὅτι κατὰ σοβαρότερον συμβαίνει.

Πρῶτον δηλ. διαφθείρεται τὸ θρησκευτικὸν φρόνημα καὶ **κατόπιν** διακωμωδεῖται.

Τὸ πῶς διαφθείρεται εἶναι ζήτημα ποὺ ἀπαιτεῖ μακρὰν καὶ πολυσέλιδον ἀνάπτυξιν. Τὸ ὅτι ὅμως μεταξὺ τῶν φθοροποιῶν μέτρων εἶναι καὶ ἡ μεταχείρισις τῶν παλαισημερολογιῶν ὡς ἀποδιοπομπαίων τράγων, οὐδεὶς ἀμφιβάλλει.

Ἴδου ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἀχίλλειος πτέρνα.

Ἐὰν λοιπὸν ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία εὐκρινῶς κῆδεται τῆς πατρίδος Ὁρθοδόξου Πίστεως τοῦ λαοῦ μας, θὰ πρέπη ἄλλους νὰ καταδιώκῃ καὶ ὄχι τοὺς Παλαισημερολογίτας, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τοὺς ἀνυστάκτους φρουροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας.